

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΕΟΡΓΚ ΦΟΝ ΟΜΠΤΕΝΤΑ

Η ΑΘΑΝΑΤΗ ΑΓΑΠΗ

ΠΑΝΩ στο θουλό, θρικόταν ένας πύργος. Γύρω του, ό τόπος ήταν φυτεμένος με χιλιοχρονα Έλατα.

Η δέσποινα αυτού του πύργου ήταν πολύ ώμορφη. Καί μιά μέρα, που ο ίππότης θάλειπε ως τόν βράδυ, ξεπέζεψε ένας νέος καθάλλαρης στήν αυλή του πύργου. Ήταν ακοιμισμένος απ' τόν δρόμο, κι' ή δέσποινα πρόσταξε νά τού έτοιμάσουν ένα λουτρό. "Έπειτα κάθισε κι' έφαγαν μαζί. Τά μαλλιά του ήσαν κατασαρά κι' ξαυθά, και τά μάτια του γαλάζια, σαν τόν ουρανό. Ή μιλιά του ήταν γλυκειά, και τό

στόμα του κόκκινο. Έίχε πάει στόν πύργο, γιατί του τέχε παραγγείλει ή πυργοδέσποινα πού τόν αγαπούσε.

Τό βράδυ όμως, ο νέος ίππότης άρρώσθησε ξαφνικά. Έφερε σέ μια στιγμή τό χέρι του στήν καρδιά του, τά χείλη του χλωμάσαν, και πέθανε άμέσως στήν άγκαλιά τής αγαπημένης του. Θρικόταν μέσα στήν κάμαρα τής πυργοδέσποινας, κι' αυτή άφοχούσε τά πρώτα δάκρυα, τρώαζε, γιατί σουλολόιτηκε τόν άντρα της πού θά γύριζε. Φώναζε τότε τήν πιστή της παραμάνα, κι' ή δύο τους συμφώνησαν νά τόν αφήσουν εκεί, ως ότσι νά νυχτώσει. Έπειτα θά τόν έβγαζαν κρυφά απ' τόν πύργο. Ο νεκρός όμως ήταν βαρύς κι' έκείνες δέν μπορούσαν νά τόν μεταφέρουν μόνες τους, γιατί ή πυργοδέσποινα ήταν πολύ λεπτή κι' ή παραμάνα γρηά. Δέν ήθελαν νά φωνάζουν τούς άλλους ύπηρετες γιά νά τόν μεταφέρουν, γιατί αυτοί δέν αγαπούσαν τήν κυρά τους, έπειδή ήταν άσπρη.

Τότε συμβούλεψε ή παραμάνα τήν κυρά της, νά πετάξουν τό πτώμα απ' τόν παράθυρο κάτω στούς βράχους.

Η πυργοδέσποινα κούταξε τόν αγαπημένο της. Ήταν τόσο ώραϊος μέ τά ξαυθά μαλλιά του! Τόν φαντόστηκε άμέσως κατακοιμισασμένο στούς βράχους, έπεσε στό λαϊμό του, κι' άρχισε νά κλαίει. Κι' όταν ή γρηά της θυμίσει ότι είνε καιρός πειά νά αλιεύσουν, έκείνη τής απάντησε :

— Όχι... Προτιμώ νά ύποφέρω άρις δήποτε!...

Κι' άποφάσισαν ή δύο τους, γερνά νά μάθουν τίποτα οί ύπηρετες, νά τά πείσει στόν ίππότη. Θά σκότωνε βέβαια έκείνος τήν άπιστή σύζυγό του, άλλα καλύτερα αυτό, παρά νά ζή απ' τήν μεγαλοψυχία τών ύπηρετών της.

Έτσι, φώναξαν έναν ύπηρετή και τόν πρόσταξαν νά πάη νά βρής τόν πυργοδεσπότη και νά τού πη ότι έπρεπε νά γυρίσει τό γρηγορώτερο στόν πύργο. Όταν έκείνος γύρισε καθάλλα, σουρούπωνε πειά γιά τά καλά. Μπήκε μέσα και τά μαλλιά του ήσαν αυθρα, τά γένεια του αυθρα, και τό μάτια του αυθρα, και τό πάτωμα έτρίξε καθώς περπατούσε. Όταν ή γυναίκα του τόν πλησίασε, τό πρόσωπό του φωτίστηκε, γιατί τήν αγαπούσε βαθειά στήν καρδιά του. Έκείνη όμως έπεσε στά πόδια του, κι' έσκυψε τό κεφάλι. Τήν αναάγκωσε ψηλά και τή ρώτησε τί έχει.

Τότε έκείνη τού τά ειπε όλα, και περίμενε νά βγάλη τό σπαθί του και νά τήν σκοτώσει.

Έκείνος όμως έμεινε σιωπηλός άρκετή ώρα, κι' ύστερα πρόσταξε :

— Πήγαίνε με κοιτά του!...

Τόν ώδηγησε στήν κάμαρή της, τρέμοντας. Ο ίππότης έκλεισε τήν πόρτα, τήν κλείωσε τρεις φορές, κι' έβγαλε τό σπαθί του. Η πυργοδέσποινα περίμενε νά τήν σκοτώσει, άλλα αυτός άφησε τό χέρι του νά πέσει κάτω. Κούταξε τόν νεκρό, και τή ρώτησε μέ βαθειά φωνή :

— Τόν αγαπούσες ;

Η γυναίκα έτρεψε, άλλα δέν τού δωσε καμιά απάντη.

— Πές μου τήν άλήθεια, τήν ξαναρώτησε έκείνος. Τόν αγαπούσες ;

Τότε ή γυναίκα του ώμολόγησε πώς τόν αγαπούσε, κι' έσκυψε τό κεφάλι της γιά νά πεθάνη. "Αλλά ή

φωνή του ίππότη είχε μαλακώσει. Είπε :

— Οί νεκροί δέν ζούνε πειά... Ποιός μπορεί ν' αγαπήη έναν άνθρωπο, πού δέν είνε ζωντανός ;... "Αν ή καρδιά σου τόν αγαπούσε, τώρα πού πέθανε, είνε δική μου!...

Τότε ή γονατισμένη σήκωσε τό κεφάλι της, κούταξε τόν νεκρό αγαπημένο της, κι' άποκρίθηκε δίχως φόβο :

— Κύριε κι' αθένη μου... Κι' αν ακόμη μέ σκοτώσει αυτή τή στιγμή, πρέπει νά σου ώμολογήσω τήν άλήθεια... "Ακόμη τόν αγαπώ!...

Ο ίππότης έσκυψε άπάνω απ' τή γυναίκα του.

— Άλήθεια, τόν ποθούσε και σέ ποθούσε κι' αυτός... "Αλλά τώρα είνε νεκρός, κι' ένας νεκρός δέν είνε έχθρος μου... Σήκω άπάνω, και θά σέ συγχωρήσω αν μου πής : «Είνε νεκρός!...

Η πυργοδεσποινα όμως ρίχτηκε άπάνω στό πτώμα, που ήταν ξεπλωμένο στό κρεβάτι, και φώναξε :

— Γιά μένα δέν θά πεθάνη ποτέ!...

Τά μάτια του ίππότη έβγαλαν φωτιές. Φώναζε μέ βροντερή φωνή :

— Τότε ζήσε μαζί του, έδω μέσα!...

Άμέσως τράβηξε πρós τήν πόρτα, βγήκε έξω, και τήν κλείδωσε κατόπιν τρεις φορές, κλείνοντας έτσι μέσα τή γυναίκα του μέ τό πτώμα του αγαπημένου της. Έκείνος έμεινε εξαγρυπνός στό διάδρομο δλέκληρη τή νύχτα, κρατώντας τό γυμνό σπαθί του ακουμπισμένο στά γόνατά του. Όταν όμως εμμέρωσε, φώναζε έναν σκλάβο, κι' ειπε νά τού φερη φαγητό και νερό.

Ο ίδιος δέν τά άγγιξε. Πλησίασε όμως στήν πόρτα, τήν άνοιξε, στάθηκε στό κατώφλι της, και ρώτησε τή γυναίκα του :

— Τόν αγαπάς ακόμη ;

— Τόν αγαπώ! άποκρίθηκε σταθερά έκείνη.

— Μά οί νεκροί δέν αγαπούνε πειά!...

— Αυτός δέν είνε νεκρός!...

Η πόρτα κλειδώθηκε πάλι. Άκίνητος στεκόταν άπέσω ό πυργοδεσπότης, μέ τό γυμνό σπαθί στά γόνατα. Έπέρας κι' ή ήμέρα έκείνη. Ο ίππότης εξαγρυπνός πάλι δλόκληρη τή νύχτα. Τότε φώναζε πάλι έναν σκλάβο, νά τού φερη φαγητό και νερό.

"Αιοιζε τήν πόρτα. Η γυναίκα του ήταν πλάι στό νεκρό. Ο ίππότης τή ρώτησε μέ κληρή φωνή :

— Ζή ακόμη ;

— Ζή! τού απάντησε σταθερά έκείνη.

Τότε ξανάκλεισε ό ίππότης τήν πόρτα. Τό ίδιο έκανε και τ' άλλο πρσι.

"Όσο περνούσαν ή ήμέρες, ή μορφή του σκοτεινιόσε. Έπειδή δέν ούτε έπινε, ούτε έτρωγε, τό πρόσωπό του αδυνάτωνε.

Στόν πύργο βασιλεύσε τώρα ή σιγαλιά. Τά γέλια και τά τραγούδια τών κοριτσιών είχαν πάψει. Οί σκλάβοι μιλούσαν σιγά. Κανένας όμως δέν ήξερε τί συμβαίνει. Τό μόνο πού ήξεραν, ήταν, πώς δέν ήθελαν πειά τήν κυρία τους, και πώς ό κύριός του στέκονταν μπρός στήν πόρτα τού δωματίου της μέ γυμνό σπαθί στό χέρι του. Ούτε τόν νέο έθελπαν, επίσης. Τό όλογο του χλιμτρούσε κάτω στό σταύλο.

Όταν λοιπόν εμμέρωσε ή ήμπητ μέρα, φύσηξε ένας δυνατός άέρας και σκόρπισε μια παράσημη μυρωδιά σ' όλον τόν πύργο πού μύριζε θάνατο και σασπία. Ο ύπηρετής ηούφερε τήν έκτη μέρα τό φαγητό, ένας γέρος πού άπό παιδί ύπηρετούσε στόν πύργο, πήρε άρραρος κι' ειπε στόν αφέντη του :

— Κύριε, στό σπίτι θά βρικόκεται κανένα ψοφήμι... Δώστε μας τήν άδεια νά ψάξουμε νά τό βρούμε!...

— Γέρο, δέν ξερείς τί λές τώρα στά γεράματα...

Στόν πύργο όμως εξακολουθούσε ή μυρωδιά. Όλοι αναγούλαζαν. Συχαίνοντουσαν τό φαγητό τους, και μουρμούριζαν άναμεταξύ τους :

— Τί μάς κρατάει άρά γε μυστικό, ό αφέντης μας ;

— Ανέβαιναν σιγά τότε τή σκάλα, και τόν έθελπαν νά στέκεται άκίνητος και μέ τό σπαθί στό χέρι! Νέμισαν πώς τρελλάθηκε, στά τελευ-

